

Dòng Ký Ức

Đỗ Xuân Quý

Trong những buổi cơm chiều tôi thường kể cuộc đời "ba chìm bảy nổi chín lênh" cho ba đứa con; nhưng chưa một lần tôi nói đến "ba mươi sáu cái gặp ghềnh" về mảnh đời sức khỏe của tôi. Cuộc đời mà mỗi người ai cũng có những lúc đi lên đi xuống thường thì liên quan đến sự nghiệp, tình yêu, chứ ít có ai nói về sức khỏe của mình. Tôi vốn là một người lạc quan, làm chủ được bản thân, lý trí thắng con tim, biết kiềm chế những đam mê trong cuộc sống, thận trọng trong sinh hoạt ăn uống, không bia rượu, không thuốc lá, thể thao, thể dục đều có nên mỗi khi có bệnh thì cũng chỉ vài ba ngày qua loa. Thế mà, ai đâu ngờ rằng tôi đã phải ra vào bệnh viện mỗi ngày trong vòng hơn mười bốn tháng nay... đó là mở đầu một đi lên, đi xuống của cuộc đời tôi. Và đó cũng là một câu chuyện mà tôi sắp kể ra đây với mọi người.

Ấm ảnh tin tức về các thức ăn có hại đến sức khỏe con người trên các phương tiện truyền thông, thực đơn của vợ tôi bao giờ cũng có món rau, cá nhiều hơn thịt, mà thịt gà là chính và luôn có sẵn trong nhà; khi nào giận dỗi hoặc bị cầu nhàu thì cha con tôi mới có được một bữa thịt bò bít tết hay thịt heo cuốn bánh tráng. Thêm vào đó mỗi sáu tháng vợ tôi bắt tôi phải đi thử máu, khám tổng quát để tìm cho được những chất độc hại trong máu, và nếu có vị bác sĩ nào trên thế gian này chẩn đoán được các bệnh ung thư, hoặc một thần dược nào ngăn ngừa được bệnh chết bất thường có lẽ bà cũng lấy hẹn cho tôi được khám mỗi năm. Chắc bà sợ tôi lăn đùng ra chết bất đắc kỳ tử, góa chồng lúc nào không hay! May mắn thay tôi đang có một bác sĩ giỏi nhất thế gian và biết rõ con bệnh của mình, như thế thì làm sao tôi bị bệnh được?

Nhưng, chuyện không ngờ gì cũng có thể xảy ra, ngày hai mươi chín tháng hai năm 2008 - cái ngày cứ mỗi bốn năm mới có một lần - đã khởi đầu cho một đi xuống về sức khỏe của tôi. Tỉnh cờ trong lúc rửa mặt, phát hiện một cục bướu nhỏ sưng lên bên cổ phía trái, tôi nghĩ có lẽ bướu sưng là chuyện bình thường vài ba ngày sẽ hết. Ba ngày đi qua không thuyên giảm mà lại lớn dần; không có triệu chứng đỏ hay đau nên tôi nhờ vợ xin cho một cái hẹn đi bác sĩ ngay.

Sau khi chẩn khám, bác sĩ cho là bị nhiễm trùng nước răng chỉ cần uống thuốc trụ sinh là hết; nghe cũng có lý, thầm mong xin cho mình được đau răng! Qua 3 ngày phạp phòng uống trụ sinh, rờ rẫm, ấn nhẹ, mạnh trên răng dưới lợi không thấy đau nhưng bướu vẫn còn. Tôi ngừng uống trụ sinh và mong hai ngày cuối tuần qua nhanh để đi Nha sĩ. Đến Nha sĩ chụp X-quang và khám, nhưng răng cũng không được đau, cái gì khác thường hơn, và khuyên nên đi gặp bác sĩ chuyên khoa.

Tôi điện thoại đến một người bạn thầy thuốc đã lâu không gặp để hỏi thêm ý kiến, dù bạn với nhiều bệnh nhân nhưng anh bạn cũng ưu tiên khám cho tôi. Sau ba ngày chờ đợi kết quả tôi cũng không được bệnh lao như anh dự đoán. Rất nhớ ngày đầu tuần tháng ba, rời phòng khám của anh thầy thuốc bạn lâu năm, gió mùa xuân Cali se se lạnh mà lòng bàng hoàng, rủ rượi, thất vọng. Khi nào tôi mới tìm ra bệnh? Xế chiều thứ sáu trung tuần, giờ tan sở, thiên hạ đổ ra đường vội vã lái xe về, ngược xuôi, ngày cuối tuần nhiều hứa hẹn đang chờ họ, còn tôi miên man, nghĩ ngợi lái xe đi tìm bệnh. Thương cho số phận không may của mình!

Tôi là người cuối cùng đến xin chụp hình X-quang phần cổ còn lại, trong vội vã tôi cũng lặp đi lặp lại nhiều lần xin gọi kết quả về văn phòng bác sĩ của tôi càng sớm càng tốt. Nhờ vào tài nắn nỉ ỉ ôi, chiều thứ hai 17 tháng 3 kết quả đã về đến, cảm ơn những tia quang tuyến thông minh vừa phát hiện thêm ba cái bướu nằm dọc theo tĩnh mạch bên phải. Biết chuyện không lành chính anh bạn thầy thuốc lâu năm gọi điện thoại báo tin và xin hẹn với bác sĩ chuyên khoa về Tai-Mũi-Họng vào ngày 21 sắp đến thay tôi.

Dù có hồ sơ bệnh lý mang theo nhưng vẫn bị khám và chụp hình trở lại. Sau khi xem hình ông lạnh lùng báo tin tôi bị ung thư thịt dư (tonsill) bên trái trong cổ họng và cần lấy mẫu xét nghiệm trước khi đưa vào nhà thương để chữa trị. Bán tin bán nghi, trong thời gian chờ ngày đi làm thử nghiệm, vợ tôi muốn tôi đến một trung tâm y tế chuyên môn chữa trị ung thư ngực cho quý bà, mong thử thời vận may ra có khá hơn không. Ba vị bác sĩ cùng xem hồ sơ bệnh án và cùng khám lại tổng quát rồi nói với tôi: chị về lo đưa anh vào bệnh viện chuyên môn chứ ở đây chúng tôi không đủ phương tiện! Đúng là anh bị ung thư tonsill. Chưa tin, tôi vẫn còn hy vọng vào kết quả xét nghiệm; có thể các vị bác sĩ này chưa được giỏi! Tôi thầm tính: mới giữa tháng ba, nếu thật sự bị ung thư, được trị liệu bây giờ thì tôi có còn đủ sức để đi dự đại hội kỳ 4 của Trung Học Phan Thanh Giản với bạn bè hay không? Bệnh sắp chết mà vẫn còn ham vui! ...

Trưa ngày 3 tháng 4, nửa mê nửa tỉnh trong phòng hồi sức của bệnh viện Fountain Valley California, vợ tôi gượng cười với đôi mắt lo âu, khe khẽ nhẹ cầm tay, nước mắt rơi trên tay tôi, trên giường bệnh. Nàng bắt đầu khóc, nghẹn ngào, nước mắt tôi rơi theo "có kết quả rồi sao em?".

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến cái chết, xót thương cho người đàn bà trong hai mươi năm qua đã xé đôi cuộc sống của mình cho tôi vẫn chưa thấy đủ, còn bao nhiêu nữa sẽ đến với nàng!.Mồ mẫm gài nút áo đỡ tôi xuống giường bệnh, nước mắt lưng tròng, thì thào "sao anh lấy bệnh của em, em đi tìm bệnh cho em kia mà".Tôi không còn đủ tâm để hỏi thêm mặc dù không hiểu những gì vợ tôi vừa nói. Cuộc sống của vợ chồng tôi tưởng chừng êm ả như dòng nước trên nguồn đổ ra đầu sông, hột muối chẻ làm đôi, ngọt bùi đắng cay chia sẻ căn gì phải hỏi!

- Ung thư thật rồi hả em? Bác sĩ đã nói với em như thế nào?

Vừa dìu tôi lên xe tôi hỏi.

- Bác sĩ nói chờ hội đồng tumor ở bệnh viện chuẩn đoán rồi cho mình biết rõ hơn, giọng buồn rầu vợ tôi trả lời.

Yên lặng trên đường về tôi nghĩ đến cha, đến mẹ, đến những người thân, tôi thấy cô đơn, hụt hẫng. Tôi cần Mẹ tôi, nhưng mẹ tôi đâu còn nữa, bà đã bỏ anh em chúng tôi ra đi những hai năm rồi. Tôi muốn có Cha, nhưng cha già đã trên chín mươi đang ở tận quê nhà làm sao đây? Tôi có nên nói với các con không? Và nói làm sao! Hay chờ ngày có kết quả từ bệnh viện? Nửa đời người vừa khóc đưa Mẹ ra đi, nửa đời còn lại chưa khóc cho Cha mà khóc cho chính mình, trong đôi kính đen tôi cố giấu dòng nước mắt lăn dài xuống má; chợt vợ tôi lên tiếng "em muốn anh mạnh khỏe để vui với bạn bè, sao không để em bệnh thay anh" tôi ngậm ngùi, đau quặn trong tim. "Hỡi Thượng Đế Ngài có thấu cho tôi... !" Bây giờ tôi mới nghĩ được ngụ ý của vợ tôi, sau khi cô em phát hiện ra ung thư ngực hồi cuối năm, vừa lo, vừa sợ tôi buồn nàng đã âm thầm đi tìm bệnh cho mình nên giấu tôi!. Nhớ lại ngày đưa tôi đến trung tâm xét nghiệm ung thư ngực, vợ tôi có vẻ quen thuộc và hình như có một bác sĩ biết tên vợ tôi...

Chờ ngày nhập viện, đêm đêm tôi hồi tưởng lại cuộc đời mình, từ khi xuống ghe bỏ quê theo cha di tản ra Đà Nẵng cho đến ngày hôm nay, không nhớ ra mình đã gây ác đức, tội lỗi, có hận, có oán gì ai? Cả đến những người tình cũ thời trung học, đại học họ bỏ tôi nửa đường yêu đương, lấy chồng hay theo đuổi những chàng mà họ cho là hơn tôi, nhằm tưởng họ đang yêu như tôi, đau buồn nhưng cũng mong họ hạnh phúc, không có một lời nguyện độc ác nào dành cho họ thế thì các đấng linh thiên ở đâu không chứng giám, phù hộ cho tôi! Nghĩ đến cái chết, khi chết tôi sẽ được như thế nào? Tôi có phải ăn chén cháo lú, về châu diêm vương và sa tăng sẽ hành hạ ra sao? Ở địa ngục có đèn điện hay tối tăm? Hay tôi may mắn được vào ngã sau của thiên đàng để gặp Thiên Thần và có được gặp mẹ của tôi? Tôi muốn sống vì sao lại cho tôi chết sớm! Tôi đâu có muốn được mồ mã, tôi muốn được trả nợ đời kia mà! Hay là mẹ muốn tôi về với bà!...

Một tuần đi qua, tôi gọi điện thoại đến nhiều bệnh viện xin được chữa trị sớm, nhưng lần này tài năn nỉ của tôi không hiệu quả, tin tôi bị bệnh bay đến tận bang Ohio, người bạn học cũ muốn tôi về chỗ anh làm để anh giúp việc chữa trị, tôi điện thoại đến cháu Đạt, một bác sĩ trẻ, con của người anh bạn giúp thêm ý kiến. Ngày hôm sau tôi cảm ơn, từ chối trở về Ohio vì trở ngại đón đưa, thâm tình anh giới thiệu đến Loma Linda University Medical Center cách nhà tôi hơn một giờ lái xe. Tôi được đón tiếp thật chu đáo và hứa sẽ cho biết ngày chữa trị sớm. Trong lúc chờ ngày nhập viện vợ chồng tôi khăn gói, hồ sơ bệnh án đến gõ cửa bệnh viện University of California Irvine gần nhà, từ mờ sáng đến xế chiều mỗi ngày, qua ngày thứ 4, vì thương hại hay ghét bỏ họ cho tôi tuần sau trở lại để được làm hồ sơ. Tôi vội vã điện thoại cảm ơn người bác sĩ ở LLUMC.

Sau gần hai tháng chạy tới chạy lui, tôi sẽ được chữa trị gần nhà và sớm hơn một tháng rưỡi dự tính! Tôi vẫn còn thời gian để quyết định báo tin cho ai và nói làm sao; ba đưa con hình như đã đoán được phần nào. Buổi cơm chiều thật lạnh lẽo mang đựng nỗi buồn khi các con biết người cha bị bệnh, cô con gái út làm vợ chồng tôi rơi nước mắt:

- Dad có bị rụng tóc và skinny không? Dad will be OK?

Vợ tôi lo việc báo tin đến các anh chị ở Mỹ và Việt Nam cùng bạn bè nhưng tuyệt đối giấu cha tôi. Sau đó điện thoại ở nhà đổ thường xuyên, nước mắt của vợ tôi chảy dài theo sau mỗi lần dứt câu chuyện, tôi nằm rũ rượi, đầu óc nghĩ miên man, cái chết gần kề.

Đầu tháng năm, hai người anh bạn ở Mỹ và anh Uyên Hà ở VN hay tin tôi bị bệnh đã ân cần dặn dò trăm điều phải ngàn điều không, lúc này nghe trước rồi tôi quên sau, tôi đã đến 6 phòng khám với 9 bác sĩ khác nhau; không nghi ngờ gì nữa, tôi chuẩn bị tinh thần việc gì đến sẽ đến, an ủi cho chính tôi. Tôi cố gắng bình tĩnh nhưng cố làm sao được, nước mắt tôi chảy dài mỗi đêm, tinh thần tôi yếu mềm.

Cuối cùng ngày 5 tháng 5 tôi nhập viện. Hồ sơ bệnh án một chồng nặng tay, vợ tôi trao cho cô y tá của bệnh viện: đây là mạng sống của chồng tau. Mỉm cười, khép nhẹ cửa rồi cô ta biến đi. Trong khoảnh khắc, cô trở lại với một bác sĩ trẻ, người Nam Hàn, nhỏ nhẹ, cười thân thiện và cho biết ông là bác sĩ chính chịu trách nhiệm trong việc cứu tôi. Tôi gượng cười cảm ơn và xin được phó thác mạng sống tôi cho ông. Ông xem hồ sơ, căn kê hỏi, ghi ghi chép chép, rồi khám tổng quát, ông hứa sẽ trở lại sau khi xem lại kết quả xét nghiệm cùng hồ sơ bệnh án. Hồi hộp, tay và lưng tôi nhũn nhụa mồ hôi, im lặng trong cõi tỉnh không, vợ tôi không cử động, tôi chết dí trên chiếc ghế dành cho bệnh nhân. Chờ đợi. Giật mình khi cánh cửa mở ra sau vài tiếng gõ nhẹ, giọng run rẩy:

- Any good news doctor? Vợ tôi hỏi.

Không nghe hay không muốn trả lời ông bước đến xoa nhẹ vai và nói:

- Ung thư của anh sẽ chữa được, mặc dù nó đã di căn đến cổ.

- ở giai đoạn mấy bác sĩ?." vợ tôi ngắt lời.

Ông bình tĩnh, chậm rãi một cách chuyên nghiệp lạ thường.

- Chị yên tâm, ở giai đoạn nào tôi cũng chữa cho anh, nhưng cần thời gian.

Rồi ông ra lệnh cho cô y tá lo đưa tôi đi làm Pet Scan, đến Nha sĩ chuyên khoa để lên phương án bảo vệ hàm răng khỏi bị xạ trị tàn phá. Ung thư của tôi cần được trị bằng hoá và xạ trị hỗn hợp. Một ngày đầu tôi đã làm được nhiều việc.

Vợ tôi báo cho ông anh ở Atlanta, người chị thứ ba ở Cincinnati, bà chị kể ở đầu phố cùng người anh cả và cô em gái ở Việt Nam biết bệnh của tôi sẽ chữa được, và tôi đang chờ đến ngày 12 tháng 5 đi gặp bác sĩ chuyên về hoá trị. Mọi người an tâm trong hy vọng.

Ngồi trên băng ghế chờ khu chuyên khoa ung thư mở cửa, bác sĩ, y tá công nhân vội vã qua lại, không ai để ý đến chúng tôi. Mới ngày nào tôi cũng như họ, sáng xách ô đi chiều mang ô về, bây giờ đến đây xin mammals sống... Tôi được hướng dẫn vào gặp bác sĩ ngay từ giờ đầu, chồng hồ sơ bệnh án trên tay, ông cho biết phương án chữa trị, rồi cô y tá đưa tôi sang phòng xét nghiệm máu và hẹn sáng mai trở lại khu giải phẫu để được đặt hệ thống đưa thức ăn vào bụng, hệ thống chuyên dung dịch và lấy máu ở tĩnh mạch cổ bên phải. Nhớ lại hồi còn nhỏ, mỗi lần bị cảm mẹ tôi thường hay nghiền nhỏ những viên thuốc rồi pha với nước hoặc trộn vào trong trái chuối vỏ về tôi uống lấy uống đi nếu không các viên thuốc ấy sẽ bay xuống găm giương, vậy mà bây giờ tôi phó thác mạng sống cho những ông thầy thuốc với nào kéo nào dao, tôi nhắm mắt nhắm mặt nhủu mà khi tỉnh dậy trong phòng hồi sức thấy vợ ngồi bên cạnh mới biết mình còn sống. Nhìn xuống ngực dây nẹp đeo tòng teng. Tôi trở thành người một đầu có bốn tay!

Một tuần lễ sau các lỗ đục khoét trên người không có triệu chứng phù nề nên được bác sĩ cho ngày trở lại để hoá trị, sau mỗi lần hoá trị cần một thời gian khoảng 20 ngày để hồi sức cho lần kế tiếp.

8 giờ sáng ngày 20 tháng 5 tôi hiến dâng tắm thân cho hai cô y tá tóc vàng mắt xanh, móc nối dây vàng sợi đỏ cọng xanh trên đầu qua ngực xuống chân. Cô y tá trẻ, nhỏ con hình như mới ra trường, dặn dò chi tiết những ảnh hưởng về trị liệu lần đầu rồi trao tôi một nệm thuốc bắt tôi uống để chống ói, tiêu chảy, xây xẩm...trước khi đưa tôi vào trận chiến! Những viên thuốc ngoan ngoãn trôi qua cổ họng một cách dễ dàng mà không cần canh chừng, vổ về của mẹ. Tôi sung sướng đón nhận những dung dịch ác độc vào thân thể mình, mong nó sẽ cứu rỗi nhịp sống của tôi! tôi không nhớ sau bao lâu lượng hoá chất đầu tiên chảy vào mạch máu, nhưng khi tỉnh dậy thấy vợ tôi mỉm cười, nụ cười mà tôi đã không tìm thấy gần 3 tháng qua! Té ra nhìn xuống thân, người tôi như con nhộng bị bỏ quên trên sàn vì chỉ còn một phần cái kén và vài sợi tơ sót lại ở giữa thân... cùng lúc một cô y tá khác đến tự giới thiệu là người thay thế để tiếp tục "hành hạ" tôi. Đến 4 giờ chiều bọc thuốc cuối cùng vừa cạn, tôi lại được tặng cho một bịch khác gắn liền vào hệ thống bơm trên ngực và đeo tong teng bên hông trước khi cho tôi về.

Bốn ngày dài thê thảm, ăn ngủ đi đứng tôi phải o bế nó như quả bom nguyên tử chờ mớ chót an toàn. Sang ngày thứ năm tôi trở lại bệnh viện để tháo gỡ cái cục nợ ra cho nhanh rồi về tẩy rửa đi cái mùi hôi hám, ô uế cả tuần trong người...đến ngày thứ 18 của đợt hoá trị lần đầu, tôi hùng hồn trở vào nhà thương để cân đo lường đếm chuẩn bị cho hóa trị lần thứ hai. Tôi đã khinh thường địch thủ; chính lần thứ hai này nó đã đánh gục tôi trên chiếc sofa ngoài phòng khách ngay ngày hôm sau, người tôi như sợi bún vừa mới ra lò, tóc rụng từng tùm, người mùi thức ăn là muốn ói. Vợ tôi phòng hờ đủ loại thuốc nào là chống ói, tiêu chảy, táo bón nhưng tính tôi rất kỹ về thuốc cho dù thuốc Tây hay Tàu... nên tôi không buồn đụng lấy; chỉ có lý trí là liều thuốc tôi cần...Sờ nén cổ tôi hàng đêm, "nó tiêu đi rồi anh ơi, không còn cục u như mọi hôm", vợ tôi mừng rỡ!.

Tôi như một cái máy với đầy đủ nhiên liệu chuẩn bị cho lần hoá trị thứ 3, tôi đi, phó thác mạng sống cho bệnh viện nơi mà đã chọn và năng nỉ họ cho tôi được đến lúc ban đầu... còn hậu quả nào thảm khốc hơn sau hoá trị lần thứ 2?...

Ngày 26 tháng 7, tôi cố ngồi dậy để vợ tôi cạo đầu lần nữa. Tính thềm còn đúng 5 ngày sẽ vào trận chiến mới: Xạ trị. Và hơn một tháng là đến ngày kỷ niệm hội ngộ trung học Phan Thanh Giản Đà Nẵng của tôi, như vậy tôi không đi được rồi.

Cửa nhà tôi mở rộng đón người thân, bè bạn đến thăm mặc cho bao nhiêu dận dò, cảm đoán của bác sĩ. Lúc này tôi cần sự an ủi, lo âu, chia xẻ của mọi thân tình mang đến với vợ con thay tôi. Tôi xót xa, ngậm ngùi thương về nỗi khổ lo của người vợ, có tôi cũng như không! Những bữa cơm chiều gia đình không còn nữa; tôi không ăn, cũng không uống. Cô con gái lớn đã vào nội trú. Sợ bị chi phối việc học ở năm cuối cùng trung học, vợ chồng tôi quyết định cho cậu con trai về Atlanta cùng với ông anh bà chị dâu khi họ bay qua thăm tôi, nhưng đây là một điều lầm lỡ; qua đêm thứ hai vắng con, vợ tôi bắt đầu khóc, “em nhớ con quá anh ạ”, ruột tôi đứt từng đoạn, qua đêm tôi không ngủ...ngĩ ngợi miên man; nhớ lại truyện “ Bảo Tư Bản” vừa chết vì ung thư ở quê nhà. Bảo có cùng lứa tuổi của bọn tôi do Khánh Thọ gửi sang từ Paris, trong đêm vắng, tôi lạnh thấu xương...phần tôi? Còn cô gái út vì vắng chị, xa anh ở trong phòng cả ngày. Tôi nằm một chỗ. Lo cho chồng, vắng con, vợ tôi không mòng đến việc ăn uống. Tôi bà chị và ông anh rể, sáu mươi năm lo cho bầy con, đàn cháu chưa hết lại đến phiên người em; hằng ngày dù bận bịu nhưng sau khi đóng cửa tiệm bà cũng ghé sang an ủi, chia xẻ nỗi lo âu với vợ tôi, thấy vợ tôi gầy đi, buồn rồ nét bà ở lại chia xẻ những buổi cơm chiều thay tôi.

Mới sau 2 tuần xạ trị, tôi ốm đi rất nhiều, miệng không mở, sữa không chuyên, người thiếu nước, đi lại khó khăn tôi chỉ biết ngủ, ngủ quên giờ qua ngày, một hôm đuối sức lê thân chuẩn bị ra đi, tôi thì thào:

- Em ạ, mong bệnh viện sụp xuống hay cháy đi để anh được ở nhà hôm nay.

Kéo tay tôi vừa khóc vợ tôi vừa nói:

- Ráng đi anh, còn 21 ngày nữa là xong”.

Sau khi cân đo đong đếm, cô y tá cho biết tôi chỉ còn 119 lbs, vị chỉ mất hết 38 lbs, tôi tính thềm. Nước mắt vợ tôi chảy dài trên má sau khi bị bà bác sĩ hứa sẽ ngừng trị liệu nếu tôi tiếp tục sụt cân, bà có vẻ trách vợ tôi không lo cho tôi. Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi, tôi lặp lại hai lần, để cho bà biết vợ tôi đã một lòng một dạ lo cho tôi nhưng vì tôi không ăn được.

Sợ vợ buồn, tôi bắt đầu đổ thêm một lon sữa với hai tô thịt nghiền ra nước mỗi ngày vào bao tử, giáp tuần, chuẩn bị cho lần cân đo kế tiếp; khi vợ tôi vắng nhà, tôi cố ngồi dậy gói 30 đồng tiền quarter giấu dưới tấm nệm sofa rồi bỏ vào túi quần trước khi đi. Tiền nặng, người ốm thấy quần tuột vợ tôi hỏi trước khi bước lên xe:

- Cái gì trong túi quần mà anh cứ kéo hoài?
- Chùm chìa khoá, tôi trả lời.

Tay tôi nắm chặt túi quần, chặm chạp trên đoạn đường ngắn dẫn vào bệnh viện, cẩn thận ngồi chờ đến phần cân đo; Tuần ni này lên được gần 2 lbs! cô y tá trẻ, dễ thương người Á Đông vui vẻ nói. Thế là tôi thoát nạn...

Đến ngày thứ 34, da ở hai bên cổ tôi bắt đầu rạn nứt rồi lở loét do sự tàn phá của xạ trị từ trong ra ngoài, hệ thống nước miếng tê liệt, miệng khô, nói chuyện với vợ bằng những dấu hiệu của ngón tay cái...mỗi ngày quần quật việc nhà, thức ăn nghiền ra nước cho tôi, ghé quày hàng này, sang cửa tiệm khác, làm việc không ngừng nghỉ, ngã lưng xuống chiếc sofa bên cạnh đã quá 10 giờ đêm, vậy mà cũng thò tay qua xoa xoa bóp bóp hai bên miệng, bên má vì sợ tôi có thêm bệnh mới: bệnh của người câm! Sợ nàng buồn tôi cam chịu thêm năm mươi phút cực hình mỗi đêm, không một lời than đau. Vợ tôi rành rạch thuộc lòng những tai hại của xạ trị mà y tá bác sĩ đã cảnh báo vào hai tháng về trước...tôi thì kệ mặc vì những tác hại đó tôi đã lãnh đủ hết rồi còn gì!... tôi chỉ mong được sống...

Cuối cùng 45 ngày xạ trị qua đi, nhờ sự níu kéo tâm tình của người thân, tình thầy trò bè bạn tôi vượt qua ải cực hình, bệnh không đau nhưng chữa bệnh qua sức tưởng của con người. Cảm ơn các bạn nhị B năm 70 Phan thanh Giản thâm tình của tôi, tên tôi đã được các bạn van vái, cầu xin vang dội theo tiếng chuông Thiên Mục vào đến miếu Bà Chiêu, núi Bà Châu Đốc...từ Đền Thánh La Vang Quảng Trị đến chân Mẹ Fatima ở Lái Thiêu...

Gia đình Thầy Hiệu Trường Lê Quang Văn đến từ VN, ghé lại thăm, chia xẻ nỗi lo, dạy bảo cách làm và chưng yến, bánh plan cho vợ tôi, thầy Phạm ngọc Vinh, gia đình anh Võ anh Dũng, vợ chồng em Võ Đình Huy, Nguyễn gia

Hùng cùng đến. Tôi giữ chặt gia đình Thầy Văn ở lại với chúng tôi một thời gian, nhà tôi có người ra kể vào, động tình tôi cũng đi đi lại lại nhiều hơn, thể lực yếu nhưng tinh thần khoẻ “ thân lao tâm bất lão”.

Anh Thái Tú Hạp - chị Ái Cầm, khi hay tin tôi bệnh, chị điện thoại dặn dò đủ điều từ thức ăn đến cầu xin Phật pháp mỗi đêm, chị Kiều Xuyên, chị Hoàng Vân các em Bích Liên, Dương X. Quý, Thanh Nhạn, Thanh Nhân, Bích Thủy, Tuyết Nhung lớp Tứ1 và Tứ2 ôi thôi giấy mực nào kể cho hết...hạp lặn trong tình thương đùm bọc Phan Thanh Giản của tôi.

Ngoài tình Phan Thanh Giản còn có anh chị L y Kim Vân, vợ chồng anh Long cùng Đạt-Linh và ba cháu gái, anh Nguyễn văn Miên...cùng anh chị Lệ Lan, anh chị Nguyễn đức Bạt là những người anh, bà chị cùng quê Đại-Lộc với tôi. Bạt Thái Thiết Trí, Thủ Y đến từ Việt Nam, Nguyễn phú Văn khoá 3 cùng anh Đặng Thắng, Nguyễn Mạnh Bích, Nguyễn Phương Đông , Lê văn Mai điện thoại xuyên đại dương thăm hỏi thăm tình.

Giờ đây, tôi nằm nhà dưỡng bệnh, thèm ăn cho lại sức, muốn được ra sân thể thao trở lại, nhớ mùi thơm cỏ cây, ly cà phê nóng trong hội quán mỗi sáng. Nhưng hậu quả của hoá trị để lại, tay và chân vẫn còn tê tê lạnh lạnh, mỗi khi ra đường khăn mũ áo quần đôi lớp, ngã rẻ về chiều trước tuổi đã đến...tôi lắng nghe những hướng dẫn, chỉ bảo về những thần dược, thuốc tiên ai nói cái gì hay, tốt tôi đều thử; một mẫu mật gấu nhỏ của người em họ và những sợi yến mà cô em gái mang qua từ Việt Nam cho ông anh tắm bổ còn lông khô lẫn yến mà vợ chồng thầy Văn và Kim Trang mất hàng giờ lựa lọc, góp nhặt cho tôi, nhưng rồi tính nào tạt nẩy, bệnh lười biếng vẫn thắng, bạo phát bạo tàn nhất là những thứ nào tốn công khó tìm hoặc pha chế linh kinh tôi cho vào quên lãng mà chỉ nắm lấy một liều thuốc duy nhất “nước gạo lức rang”. Sáng trưa chiều tối nó là người bạn đồng hành theo tôi như hình với bóng. Tôi khoẻ mạnh, da dẻ hồng hào, cải tử hoàn sinh.

Tôi bây giờ không chỉ mong được sống đến lúc đưa tiễn cha tôi ra đi lần cuối cùng để cho tròn chữ hiếu như tôi đã nguyện xin lúc đầu; mà tôi sẽ theo đuổi kịp với luật đào thải tự nhiên của tạo hoá, sinh lão bệnh tử và cha mẹ anh chị đi trước rồi tới em...mới là cõi phúc của đời tôi.

Mười bốn tháng qua là một đoạn đường dài của một đời người tôi đã đi qua, và tôi không thể nào quên được. Những ngày ấy biết bao nhiêu thăng trầm, biến động, dồn dập đến bản thân và gia đình, những tai hại của trị liệu, chết chóc... tôi đã mừng tượng đến, đã chứng kiến. Nhưng vì ham sống tôi đã chống chọi với tử thần, nhiều lúc tôi muốn buông xuôi nhưng nghĩ đến vợ và ba đứa con tuổi còn quá nhỏ, nghĩ đến cha già, anh chị em, và người thân nên tôi phấn chấn, gắng gượng cắn răng chịu đựng.

Chịu đựng để bù đắp lại sự yêu thương, lo lắng của người vợ, một lòng thủy chung thương chồng và cố giúp chồng đủ nghị lực để vượt qua cơn bệnh. Chỉ có một người vợ đúng nghĩa, thật sự thì mình sẽ thoát ra khỏi bàn tay tử thần. Tôi may mắn thay đã có một người bạn đời vừa là vợ, người tình nhân, cùng là mẹ, một cô y tá một bà bác sĩ, một nhà dinh dưỡng học...suốt một đoạn đường ngoằn ngoèo, quanh co ấy vẫn ngồi, nằm bên cạnh trên chiếc sofa ở phòng khách, theo dõi từng cơn ho, nhịp thở của tôi hoặc giúp tôi những việc nhỏ nhặt nhất trong giấc ngủ chập chờn...

Tôi ngồi đây viết đoạn kết mà đầu óc nghĩ đến tình thương của người thân, bạn hữu, các bạn đã lôi kéo tôi ra khỏi lười hái tử thần, có những bạn chỉ chào hỏi khi gặp nhau thế nhưng khi hay tin tôi bệnh cũng cùng ba rủ bầy đến thăm, không hoa thì quả, căn dặn đủ điều...mỗi lần như thế tôi khoẻ ra, tăng thêm niềm tin. Với sự đùm bọc gia đình, thương mến của các bạn, tôi phải sống; sống đến bao lâu không ai biết nhưng có một điều tôi biết chắc là tôi sẽ làm tròn chữ hiếu đối với cha. Tôi sẽ đưa tiễn cha về cõi Trời thay vì cha đưa tiễn tôi...

Đỗ Xuân Quý

Cali, DXQ dau ha 09/ds ptg